

- 2) Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 3, 5, 6, 16 i 22 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., w związku z art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG⁽²⁾ Rady z dnia 12 czerwca 1989 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak art. 34 i 35 ET, z których, zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą, nie można wywieść obowiązku wprowadzenia przez przedsiębiorstwo systemu ewidencji dobowego, rzeczywistego czasu pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żegluga handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?
- 3) Czy należy rozumieć, że stanowcze polecenie skierowane do państw członkowskich ustanowione w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 3, 5, 6, 16 i 22 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., w związku z art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG Rady z dnia 12 czerwca 1989 r., mające na celu ograniczenie wymiaru czasu pracy wszystkich pracowników, jest zapewnione zwykłym pracownikom na podstawie przepisów krajowych zawartych w art. 34 i 35 ET, z których, jak wynika z ugruntowanej linii orzeczniczej, nie można wywieść obowiązku wprowadzenia przez przedsiębiorstwo systemu ewidencji dobowego, rzeczywistego czasu pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żegluga handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 29 stycznia 2018 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017 r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia Kosakowo / Komisja

(Sprawa C-56/18 P)

(2018/C 152/11)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann, D. Recchia i S. Noë, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Gmina Miasto Gdynia, Port Lotniczy Gdynia Kosakowo sp. z o.o., Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo sp. z o.o.;
- oddalenie trzeciego zastrzeżenia szóstego zarzutu skargi jako nieuzasadnione;
- odesłanie sprawy do Sądu w celu rozpoznania pozostałych pięciu zarzutów skargi;

pomocniczo:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo sp. z o.o., w zakresie w jakim pkt 1 jego sentencji obejmuje również rozstrzygnięcie dotyczące pomocy inwestycyjnej;

- odesłanie sprawy do Sądu w celu rozpoznania pozostałych pięciu zarzutów skargi;
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji wyrok Sądu w sprawie T-263/15 powinien zostać uchylony, bowiem obarczony jest błędami prawnymi, które Komisja zgrupowała w trzy zarzuty prawne:

1. Błędna kwalifikacja prawna „prawa zainteresowanych stron do przedstawienia uwag” i konsekwencji prawnych jego naruszenia w świetle wyroku Trybunału Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P.

Zaskarżona decyzja 2015/1586/UE⁽¹⁾ opierała jej rozstrzygnięcie co do niezgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej dla spółki PLGK na dwóch niezależnych od siebie podstawach. Główną podstawą tej niezgodności była niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy inwestycyjnej (zob. motyw 244 zaskarżonej decyzji). Brak spełnienia pierwszego kryterium określonego w Wytycznych z 2014 r. co do przyczynienia się pomocy operacyjnej do osiągnięcia jasno sprecyzowanego celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania stanowił tylko drugi uzupełniający powód dla stwierdzenia niezgodności tej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

Rozumowanie Sądu w motywach 71-89 wyroku zakładało natomiast, że niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej dla spółki PLGK wynika wyłącznie z zastosowania Wytycznych z 2014 r. i dlatego Sąd przeprowadził analizę kierując się wyrokiem Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P. Założenie to wynikało z błędnej interpretacji zaskarżonej decyzji i w szczególności jej motywów 244-245 (zob. drugi zarzut odwołania, poniżej). Gdyby Sąd poprawnie zinterpretował zaskarżoną decyzję w tym względzie musiałby stwierdzić, że badanie zastrzeżenia trzeciego szóstego zarzutu było od początku nieskuteczne (inopérant), bowiem nie mogło ono prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

W motywach 69-89 wyroku Sąd popełnił dwa błędy prawne, gdyż zastosował „prawo do przedstawienia uwag” jakie zainteresowane strony wynoszą z art.108 ust.2 TFUE w sprzeczności z wyrokiem Trybunału w sprawie Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P, motywy 78-84. Pierwszy zarzut prawny składa się z dwóch części:

- i) błąd w kwalifikacji prawnej „prawa zainteresowanych stron do przedstawienia uwag” w sytuacji zaistniałej u podstaw wyroku jako „istotnego wymogu formalnego”, którego niedochowanie automatycznie prowadzi do stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji Komisji bez wykazania wpływu tego naruszenia na sytuację strony i rozstrzygnięcie decyzji (motywy 70, 81 i 83 wyroku).
- ii) nawet jednak gdyby przyjąć – jak to uczynił Sąd – że niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej dla spółki PLGK wynikała z zastosowania Wytycznych z 2014 r., *quod non*, Sąd błędnie zinterpretował i zastosował w tym względzie wyrok Trybunału w sprawie Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P. W rzeczywistości bowiem postanowienia Wytycznych z 2014 r. zastosowane przy ocenie pomocy operacyjnej były co do istotny takie same jak postanowienia zastosowane w wycofanej decyzji na podstawie Wytycznych z 2005 r. i zatem uwagi zainteresowanych stron co do Wytycznych z 2014 r. nie mogły wpłynąć na rozstrzygnięcie decyzji w tym zakresie.

2. Błędna interpretacja zaskarżonej decyzji i wycofanej decyzji Komisji.

Stwierdzona przez Sąd w motywie 89 wyroku niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji opiera się na błędnej interpretacji w motywach 84-87 wyroku powodu niezgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej przedstawionym w motywie 244 zaskarżonej decyzji jako wynikającego z Wytycznych z 2014 r. oraz wycofanej decyzji 2014/883/UE⁽²⁾. Błędna interpretacja motywu 244 zaskarżonej decyzji wynikała z błędnej interpretacji motywu 245 tejże decyzji.

W motywie 244 zaskarżonej decyzji Komisja powołała się na motyw 227 wycofanej decyzji 2014/883/UE powtarzając wniosek w nim wyciągnięty, że „przyznanie pomocy operacyjnej, aby zapewnić realizację projektu inwestycyjnego, w którym wykorzystuje się pomoc na inwestycje niezgodną z rynkiem wewnętrznym, jest ze swej natury niezgodne z rynkiem wewnętrznym”. W następnym zdaniu motywu 244 Komisja uzasadniła ten wniosek następująco: „Bez pomocy inwestycyjnej niezgodnej z rynkiem wewnętrznym port lotniczy w Gdyni nie istniałby, ponieważ jest on całkowicie finansowany z tej pomocy, a pomocy operacyjnej nie można udzielić na nieistniejącą infrastrukturę portu lotniczego.”

W motywie 245 natomiast Komisja stwierdziła, że „taki wniosek, wyciągnięty zgodnie z wytycznymi w sprawie lotnictwa z 2005r. jest w jednakowym stopniu ważny w kontekście wytycznych w sprawie lotnictwa z 2014r i wystarcza, aby stwierdzić, że pomoc operacyjna przyznana na rzecz operatora portu lotniczego jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.”

Zwrot „ważny w kontekście wytycznych w sprawie lotnictwa z 2014r.” użyty w motywie 245 zaskarżonej decyzji nie oznacza, że wynika on z tych Wytycznych. Chodzi o to, że nie może on być wzruszony przez zastosowanie postanowień Wytycznych z 2014r. Przywołany motyw 245 zaskarżonej decyzji wskazuje, że niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej wynikająca z niezgodności pomocy inwestycyjnej jest niezależna (opiera się na innej argumentacji) od Wytycznych z 2014r. „Pewna nieścisłość”, na którą Sąd wskazywał w motywie 85 wyroku, jaka wystąpiła w odniesieniu do wycofanej decyzji nie jest w stanie zakwestionować prawidłowości ww. wniosku zaskarżonej decyzji.

3. Zarzut prawny: pkt 1 sentencji wyroku jest nieproporcjonalny.

Tytułem pomocniczym, na wypadek gdyby Trybunał oddalił poprzednie zarzuty odwołania, Komisja podnosi, że pkt.1 sentencji wyroku uchylający w całości art.2-5 zaskarżonej decyzji jest nieproporcjonalny. Wykracza on poza zakres stwierdzonej w motywach 71-89 wyroku niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji związanej z pomocą operacyjną obejmując rozstrzygnięcie dotyczące pomocy inwestycyjnej. Sąd błędnie stwierdził, że zaskarżona decyzja nie jest rozdzielna opierając się na brzmieniu jej art.2. Natomiast zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kryterium rozdzielności aktu stanowi to, czy skutek częściowego jego uchylecia doszłoby do jego zmiany co do istoty. Stwierdzając nieważność zaskarżonej decyzji odnośnie pomocy operacyjnej istota zaskarżonej decyzji nie zostałaby zmieniona, gdyż decyzja ta dotyczyłaby w dalszym ciągu pomocy inwestycyjnej dla spółki PLGK.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2015/1586 z dnia 26 lutego 2015 r. w sprawie środka SA.35388 (13/C) (ex 13/NN i ex 12/N) – Polska – Utworzenie portu lotniczego Gdynia-Kosakowo (notyfikowana jako dokument nr C(2015) 1281); Dz.U. L 250, s. 165.

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 11 lutego 2014 r. w sprawie środka SA.35388 (13/C) (ex 13/NN i ex 12/N) – Polska – Utworzenie portu lotniczego Gdynia-Kosakowo (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 759); Dz.U. L 357, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 30 stycznia 2018 r. – AX/ BW

(Sprawa C-57/18)

(2018/C 152/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: AX

Druga strona postępowania rewizyjnego: BW